

Työttömät Ja Työtekevät

Kirj. J. Salmi

KAPITALISTINEN järjestelmä kykenee tarjoamaan palkkatyöläisille vain hyvin epävarman toimeentulon. Olemassaolon epävarmuus onkin luonteenomaista kapitalistisen ajan palkkatyöläisten elämälle normaallakoinakin. Hirvittävämpänä tämä epävarmuus ilmenee työttömyytenä.

Työttömyyttä saattaa ilmetä "luonnonvoimienkin" aiheuttamana, kuten esimerkiksi silloin, kun vuodenaika ei ole sopiva määrättyjen töiden suorittamiseen. Tämä kausi-työttömyyskin saattaa usein muodostua sen uhreille sangen raskaaksi, mutta jos työläiset ovat vähänkin valvettuneita etujaan puolustamaan voivat he ainakin joillakin aloilla menetyksen korvata korkeammalla palkalla työaikana. Pahinta on palkkatyöläisille se työttömyys, joka aiheutuu kapitalistisen järjestelmän luonteesta, kuten aika ajoittain sattuvista järjestelmän sisäisistä järkytyksistä, pulakausista ja loogillisena seurauksena liian nopeasta tuotannon tehoistamisesta, työpäivän pituuteen ja palkkatasoon verraten, johtuva työttömyys.

Tästä kapitalististen suhdanteiden jyrkistä heilahduksista johtuvasta työttömyydestä on palkkatyöväki saanut kärsiä hirvittävän raskaasti vallinneen lamakauden aikana. Tuotantotapojen uudistuksesta koituvan hyödyn ovat kapitalistiset yrittäjät kahmaisseet kaikki itselleen. Yksityisomistukselle perustuvan liikeperiaatteen mukaan, että kukin on oman onnensa seppä, kapitalistit ovat heittäneet heille tarpeettoman työvoiman kylmästi kadulle. Täten lamakautena työttömyyskysymyksessä on jouduttu eräänlaiseen noiduttuun ympyrään.

Tapahtunut hintojen romahdus sai yrittäjät alentamaan tuotantokustannuksiaan; tuotantokustannusten alentaminen sisälsi myöskin työpalkkojen alentamisen; työpalkkojen alentaminen yhdessä työttömyyden aiheuttaman tulojen vähentymisen vuoksi supisti laajojen väestönsien ostokykyä ja vaikeutti siis tavaroiden menekkiä; taas oli pyrittävä tuotantokustannuksia supistamaan, taas alennettiin palkkoja, rationalisoitiin, supistettiin menekkimark-

kinoita ja saatiin aikaan lisää työttömyyttä.

Kapitalististen yrittäjien näin työntäessä miljoonaiset työläisjoukot näkiintymään, yhteiskunnan huoleksi on jäänyt jollakin tavoin heistä huolehtia. Useimmissa maissa tämä huolto on ollut sangen takapajuista, niin myös meidän asumassa maassa. Ensin alussa se riippui yksinomaan "ihmisystävällisistä" vapaaehtoisista "armeliaisuuslaitoksista." Myöhemmällä, edellä osoitettujen syiden pakottamana, kuntien hallinnot ja valtio ovat joutuneet sekaantumaan teollisuksista ulos heitettyjen työläisten huoltoon. Tämä kuntien ja valtioiden huolto, sellaisena kuin se on esiintynyt viime aikoina, on myöskin muodostunut suoranaiseksi esteeksi "noidutusta ympyrästä" pääsemiselle. Tämän "avustus" politiikan luonteenomaisempana piirteenä on vapaan työvoiman vierominen työmarkkinoilla.

Kun valtiovalta kapitalistisissa maissa palvelee etusijassa porvarillisen luokan etuja — mitenkään muuten se ei voi menetelläkään — on se myös sekaantuessaan taloudellisen elämän kulkuun työttömien "avustuksessa" pitänyt silmällä ensi sijassa omistavien luokkien etuja. Valtiovalta lähtien myöskin siltä perusteelta, että työttömät ovat itse syilliset kohtaloonsa ja työttömyys on työväenluokan aikaan saattama, ovat valtion toimenpiteet muodostuneet työttömien avustuksella elävien pakottamiseksi ottamaan työpalkastaan elävien työläisten paikat teollisuksissa ja maataloudessa, suuresti aienetulla palkalla, avustuksen lakkauttamisen uhalla. Tässä toimenpiteessä esim. Canadian hallitus meni viime kesänä niin pitkälle, että se maksoi rautatekapitalistille korvausta siitä, että nämä ottivat riistettäväkseen hallituksen hankkimaa halpaa työvoimaa radan korjaustöihin. Saman suuntaisia suunnitelmia on hallitus myöskin tehnyt työttömien maatalouden sijoittamiseksi ensi talven ajaksi.

Toiselta puolen, kuten edellä olemme pyrkineet osoittamaan, työttömyys pahimmassa muodossaan ei ole luonnonsuhteiden eikä työväenluokan tai sen työttömien osan aikaansaamaa, vaan

se johtuu yksinomaan kapitalistisen järjestelmän omasta luonteesta. Sen vuoksi on myöskin ei alnoastaan kohtuullista, mutta myöskin yhteisedun sanelema velvollisuus, ettei työttömiä jätetä yksin kantamaan tällaisen työttömyyden rasituksia. Koko työväenluokan on kaikilla voimillaan pyrittävä turvaamaan työttömät tämän työttömyyden ankarilta seurauksilta. Ja tähän täytyy pakoittaa osallistumaan myöskin kapitalistiset yrittäjät.

Vuonna 1929 alkanut teollisuuspula yllätti Amerikan työläiset. He eivät olleet järjestäneet rivejään sitä vastaanottamaan. Huolimatta siitä, että työajan lyhentäminen tuotantoa ja kulutuskykyä vastaavaksi on vanha, tunnettu ja tehokas keino tuotannon teknillisestä kehitymisestä johtuvan työttömyyden vähentämiseen, ei työväestö kyennyt työpäivän lyhennyestä saattamaan käytäntöön. Sen toiminta keskityi suurin piirtein armeilaisuuslaitosten ja hallitustalojen piirittämiseen, lihavamman sopan saamiseksi, sen sijaan että sen olisi pitänyt hyökätä teollisuuslaitoksiin, työttömien takaisin

työhön sijoittamistarkoituksella. Pula seurannut lamakausi on kuitenkin selvästi osoittanut, miten tuhoisa vaikutus on laajojen kuluttajapiirien ostokyvyn vähennyksellä. Sen vuoksi suurille palkkatyöläisjoukoille, jotka samalla ovat kuluttajia, on hankittava tuloja. Siinä on pulman ratkaisu. Työttömyyden aiheuttamaa rasitusta ei voida lieventää vetoamalla hyväntekeväisyyslaitoksiin eikä hallitusten apuun. Sen ratkaisua ei myöskään voida menestyksellisesti jättää työttömien yksityisasiaksi. Irrailiset työttömien järjestöt, eristettyinä työssäolevien taistelujärjestöistä, eivät milloinkaan johda työttömyyskysymyksen ratkaisuun. Ajatus niiden rakentamisesta sitä päämäärää varten ei ole mitään muuta kuin versus porvarillisesta talouspolitiikasta, että työläiset ovat itse syylliset työttömyyteen. Työväenluokan vapautuminen työttömyyden kirouksesta, on mahdollinen vain työväenluokan luokkana järjestymisen kautta; työttömät ja työssä olivat järjestettyinä samaan järjestöön teollisuusunionismin periaatteen mukaan.

Pyri Pinnalle

Kirj. KÖSSI KAATRA

*Lyhyt hetkesi heljänä hehku,
pala puhdasta, kirkasta tulta!
Ei laatuun käy kytö miilun,
Pois päältäsi kuona ja multa!*

*Lyhyt hetkesi heljänä hehku!
Tuli tuskan ja katkeruuden
yös synkeän kirkastakoon:
näät määräsipään, pyhän, uuden.*

*Lyhyt hetkesi heljänä hehku,
pyri pinnalle, nouse ja riennä
ylös alhosta onnettomuuden,
kova kohtalos, ystävä, liennä.*